

DE DROOM VAN EEN JONGE MONNIK

Originele Engelse versie: [A Young Monastic's Dream | Plum Village](#)

Mijn geliefde studenten, dichtbij en ver weg,

In het Dagelijkse Gezangen boek staat een vers waar ik als novice erg van hield. Het proza van dit stuk is heel mooi en de inhoud ervan is een goede voedingsbodem voor de aspiratie van kloosterlingen. Telkens als de novice Phùng Xuân (Thay's vroegere naam) dat stuk zong liet hij zich omarmen door de woorden en liet hij ze diep doordringen in alle haarvaten en cellen van zijn lichaam. Dit vers is een mooie droom van een kloosterling en ik voel me heel dankbaar voor de Zenmeester die het heeft geschreven. Jullie kennen het vers al. Het is het vers van het 'Opnieuw Beginnen en Toevlucht voor het Leven Nemen'. De oorspronkelijke titel is 'Het Gelofte Vers'.

Zenmeester Jiao Ran (皎然) schreef het tijdens de Tang dynastie. Hij was heel beroemd als dichter en schrijver. Hij was degene die de grafschriften schreef voor de eerste

Zenmeesters. Yí Shan (怡山) is de berg waar hij woonde. Men

noemde hem uit respect Zenmeester Yí Shan (怡山) in plaats van Zenmeester Jiao Ran (皎然). Voordat hij monnik werd was zijn achternaam Xie (谢) en zijn voornaam Qing Zhou (请晝). Het beroemde werk dat hij aan ons overdroeg is de *Collection of the Storage Mountain* (儲山集), een verzameling van tien delen.

In de commentaren op het Dagelijkse Gezangen Boek schreef Zenmeester Guan Yue (觀月): 'Als je dit Opnieuw Beginnen en Toevlucht voor het Leven vers niet prettig vindt, dan kun je het vervangen door een andere, bijv. het 'Aanraken van de Aarde' vers, het vers voor de 'Boeddha's in de Tien Richtingen en van de Drie Tijden', of het 'One-Pointed-Mind' Toevluchtsvers'. Maar wie houdt er niet van dit vers? Ik denk dat vele, vele generaties van kloosterlingen zich gevoed en bemoedigd hebben gevoeld door dit vers. Al voor mijn twintigste droomde ik ervan het in Vietnamees te vertalen. En die droom kwam uit toen ik een jonge dharmaleraar was bij het The Nam Viêt Boeddhistisch Instituut. Ik vertaalde het in de traditioneel Vietnamese vorm van een zes-acht-verzen gedicht. In die tijd leerden veel monniken en nonnen in het

instituut (An Quang tempel) het uit hun hoofd. Dit gezang is momenteel gepubliceerd in ons boek 'Chanting from the Heart' en andere dagelijkse gezangen boeken in verschillende talen.

Het merendeel van de verzen in de Chinese tekst bestaat uit vier of zes woorden, met zorg gekozen om een klank te maken die nu eens zacht en rustgevend is, dan weer energiek en krachtig.

'Moge ik, in mijn volgende leven, dankzij de gewijde zaden van wijsheid die in dit leven geplant zijn, opnieuw geboren worden in een omgeving met een rijke cultuur en moge ik als ik opgroeï het geluk hebben een wijze leraar te ontmoeten en in mijn jeugd tot monnik gewijd te worden. Mogen mijn zes zintuigen scherp zijn en mijn lichaam, spraak en geest in harmonie. Moge ik niet verontreinigd worden door wereldse gewoonte-energieën en moge ik een gewijd en welwillend leven leiden. Ik zal toegewijd de voorschriften en aandachtige omgangsvormen beoefenen. Vrij van werelds karma zal ik weten hoe ik alle levende wezens kan beschermen, zelfs de kleinste'.

'Ik zal de authentieke Dharma beoefenen en het Mahayana onderricht diepgaand begrijpen. Ik zal in staat zijn de deur naar de zes paramita's te openen en te realiseren waar andere beoefenaars miljoenen levens over doen om het te realiseren'.

Lieve vriend, kan je als je deze woorden leest voelen dat dit grote dromen zijn? Hoe kunnen we zulke aspiraties laten opkomen als we niet het zaad van bodhicitta of een bodhisattva gelofte hebben?

Laten we het volgende stuk samen verder lezen:

'Ik zal overal oefencentra oprichten. Ik zal de vele lagen in het net van twijfel doorbreken. Ik zal alle obstakels van verleiding overwinnen, en ik zal de lamp van de Ware Dharma overdragen, zodat de Drie Juwelen voor altijd in de toekomst blijven schijnen. Ik zal alle boeddha's in de tien richtingen bijstaan en het nooit moe worden. Ik zal alle Dharmadeuren beoefenen en realiseren. Ik zal inzicht laten groeien en maatschappelijk werk verrichten voor het welzijn van alle levende wezens in de wereld. Ik zal de zes wonderbaarlijke krachten verwerven en de vrucht van ontwaken nog in dit leven verwezenlijken'.

'Daarna zal ik de wereld van de werkelijkheid niet verlaten, maar overal aanwezig zijn. De energie van mijn mededogen zal niet minder zijn dan die van Avalokita en mijn oceaan van geloften zal net zo groot zijn als die van Samantabhadra'.

'In deze en andere werelden zal ik me in verschillende lichamen manifesteren om de wonderbaarlijke Dharma te verspreiden'.

'In het rijk van de hel en van de hongerige geesten zal ik licht uitstralen of wonderen verrichten zodat wie mij ook maar ziet of mijn naam hoort, de geest van liefde zal laten opkomen en onmiddellijk alle lijden zal overwinnen'.

‘Alle levenloze landerijen drooggelegd door vuur, alle rivieren bevroren door ijs, zal ik transformeren in weelderige en geurige bossen’.

‘In tijden van epidemieën zal ik een groot aantal kruidengeneesmiddelen maken om zelfs ongeneeslijke ziekten te genezen. In tijden van ernstige hongersnood zal ik een overvloed aan granen produceren om honger en armoede te verlichten’.

‘Ik zal geen enkel werk waar alle mensen baat bij hebben weigeren’.

‘Ik zal iedereen helpen, vriend en vijand in vele levens en ook mijn naasten in dit leven, zodat ieder de banden van gehechtheid kan loslaten en samen met alle levende wezens zullen we verlichting bereiken’.

‘Mijn aspiratie is nog grenzelozer dan de ruimte zelf. Ik beloof dat alle wezens, voelend en niet-voelend, de vruchten van het hoogste ontwaken zullen plukken’.

De woorden van dit vers hebben lang geleden water gegeven aan de zaden van bodhicitta van de jonge novice die dit elke ochtend zong. Hij wist niet waarom, maar hij geloofde steeds dat die droom uit zou komen, ook al waren daar om hem heen geen aanwijzingen voor en had niemand het nog kunnen realiseren.

De woorden van dit vers zijn zo mooi dat ik ze heb gebruikt als dharmanamen voor wie in Plum Village geordineerd werd. Bij voorbeeld de naam Châm Hương Lâm is gegeven aan de eerwaarde non Đàm Nguyên die in Hanoi woont. Hương Lâm betekent ‘geurige bossen’. ‘Alle levenloze landerijen drooggelegd door vuur, alle rivieren bevroren door ijs, zal ik transformeren in weelderige en geurige bossen’.

Het is echt poëtisch en tegelijk in lijn met ons streven het milieu te beschermen. De verzen zijn zo krachtig dat het voelt alsof we niet meer als kleine toegewijde mensen aan het bidden zijn, maar dat we grote wezens zijn met het wonderbaarlijke vermogen om alle wezens zonder uitzondering te bevrijden. ‘De energie van mijn mededogen zal niet minder zijn dan die van Avalokita en mijn oceaan van geloften zal net zo groot zijn als die van Samantabhadra’. Wie dit vers voordraagt heeft geen minderwaardigheidscomplex meer en voelt zich in staat om ook te doen wat deze grote bodhisattva’s konden.

Dit soort verzen kan degene die ze zingt helemaal door elkaar schudden: ‘Wie mij ook maar ziet of mijn naam hoort, zal de geest van liefde laten opkomen en onmiddellijk alle lijden overwinnen’. We weten: ik ben niet minder dan welke boeddha of bodhisattva op zijn of haar pad van dienstbaarheid dan ook.

Is het alleen maar een droom? Of is het iets om te verwezenlijken?

Vele generaties van beoefenaars en ook jij, hebben dit toevluchtslied gezongen en hebben waarschijnlijk deze vraag gesteld. Ikzelf heb het niet gevraagd. Ook al was er om me heen geen teken waaruit bleek dat de droom verwezenlijkt kon worden, ik bewaarde het in mijn hart en bleef overtuigd dat het waar zou

worden. De jaren '40 en '50 waren tijden van oorlog en honger. De kloosterlingen probeerden op alle mogelijke manieren de beoefening levend te houden binnen de grenzen van hun tempels, maar toch ondervonden ze veel moeilijkheden. Zelfs jonge monniken werden onderdrukt, gevangen genomen en vermoord. Als jonge monnik bestudeerde ik de geschiedenis van de Ly en Tran dynastieën en begreep dat als het boeddhisme in staat was om de vrede en voorspoed van het land in die tijden te versterken en te continueren, dat het dan hetzelfde zou kunnen doen in onze tijd. Waarom niet? Dat was mijn vraag, ook al kon het boeddhisme in die decennia nog niets doen aan de toestand van verval. Misschien gaf de grote bijdrage van het boeddhisme tijdens de Ly en Tran dynastieën mij het vertrouwen dat deze droom niet alleen maar een droom was, maar iets om te verwezenlijken.

Toen ik een jonge dharmaleraar was in het Ân Quang klooster vertaalde ik dat vers heel bescheiden. Ik vertaalde de passage 'De energie van mijn mededogen zal niet minder zijn dan die van Avalokita en mijn oceaan van geloften zal net zo groot zijn als die van Samantabhadra' als: 'De regen van liefdevolle vriendelijkheid doordringt de werelden van goden en mensen, de gelofte alle wezens te helpen is de grote oceaan van daadkracht'.

'Wie mij ook maar ziet of mijn naam hoort, zal de geest van liefde laten opkomen en onmiddellijk alle lijden overwinnen' werd vertaald als: 'Het zien van dat beeld of het horen van die naam, is voor alle wezens genoeg om bevrijd te worden van alle boeien en pijn'. Jarenlang heb ik in het Westen gewoond en daardoor die vertaling niet meer kunnen zingen. Dus op een paar stukken na verdween alles uit mijn geheugen, totdat de eerwaarde Như Huệ, abt van de Pháp Hoa tempel in Australië in de zomer van 1994 naar Plum Village kwam als een van de getuigen bij de Hương Tích volledige ordinatieceremonie. Hij droeg het me voor en ik heb de hele tekst opgeschreven. De eerwaarde Như Huệ had het ongeveer vijftig jaar geleden uit zijn hoofd geleerd, toen hij als jonge monnik studeerde aan het Nam Việt boeddhistisch instituut. Dankzij die ontmoeting hebben we de vertaling van het vers in ons Vietnamese dagelijkse gezangenboek kunnen terugbrengen en we hebben het nu in het Engels en in andere talen vertaald. Ik denk dat we het minstens eenmaal per week moeten zingen zodat onze bodhicitta voortdurend gevoed wordt. Bodhicitta is de belofte, de aspiratie, de droom van authentieke beoefenaars. Als onze bodhicitta wordt aangetast hebben we niet genoeg energie om verder te gaan en onze droom te verwezenlijken.

Laten we vanavond bij de zitmeditatie stilstaan bij de vraag of onze droom langzaam waar wordt.

'Moge ik in mijn volgende leven opnieuw geboren worden als menselijk wezen, de Dharma op mijn pad vinden en het leven van een authentieke beoefenaar leven onder de begeleiding van wijze leraren'. Dit is in vervulling gegaan.

'Mijn zes zintuigen, lichaam, spraak en geest zijn allemaal in harmonie, vrij van de kringloop van samsara; ik beoefen van harte bewuste aandacht voor mijn lichaam en ga verder op het pad. Door kuisheid te

betrachten ben ik ver van de wereld van lijden'. Dat is onze dagelijkse beoefening van de voorschriften en aandachtige omgangsvormen.

'Oefencentra zijn overal opgericht; het net van twijfel is volledig weggevaagd, diep van binnen en van buiten'. Dit is wat we voltoewijding doen. Vandaag de dag zijn onze sangha's over de hele wereld te vinden. Er zijn honderden groepen in veel landen die samen het leven in aandacht beoefenen. Grote steden als New York, Parijs, Londen, Amsterdam, Los Angeles en Berlijn hebben veel sangha's. Overal worden retraites georganiseerd. Het werken aan geëngageerd Boeddhisme is een net van dharma geworden. Misverstanden, verkeerde waarnemingen en twijfels over het boeddhisme worden opgehelderd en het boeddhisme wordt zichtbaar als een wetenschappelijk humanisme, niet als een theocratische religie en niet bijgelovig of pessimistisch. Dat is de betekenis van 'Het net van twijfel is volledig weggevaagd, diep van binnen en van buiten'.

'De dharmalamp wordt overgedragen om de stroom zonder einde voort te zetten'. We hebben veel dharmaleraren en dharmaleraren 'to be' opgeleid, zowel kloosterlingen als leken. Momenteel hebben meer dan 300 mensen de lamp ontvangen.

'We zetten ons in om medische hulp naar zieken te brengen en voedsel naar wie honger hebben. Blij en met vreugde helpen we iedereen in de wereld die lijdt vooruit'. Dit is maatschappelijk werk, een onderdeel van toegepast boeddhisme, van geëngageerd boeddhisme. We richtten de 'School of Youth and Social Service' op waar we meer dan 600 maatschappelijk werkers en duizenden assistenten en vrijwilligers hebben opgeleid. Proefprojecten in dorpen (Hoa Tiêu and Tỵ Nguyễn) werden uitgevoerd om de kwaliteit van leven te verbeteren. Daarbij richtten we ons op vier terreinen: onderwijs, gezondheidszorg, economie en organisatie. Onze maatschappelijk werkers hielpen met hart en ziel oorlogsslachtoffers en zorgden voor mensen in vluchtelingenkampen, soms met daarin wel 11.000 mensen. Ze herstelden door de oorlog verwoeste dorpen en bouwden nieuwe dorpen. Onze Vereniging voor maatschappelijk herstel en ontwikkeling werkte samen met de Vietnamese *Unified Buddhist Church* (1972-1975). We hadden een programma dat 10.000 oorlogswezen ondersteunde. Met ons Bootvluchtelingen Programma reddden we mensen op zee. We richtten de organisatie 'Pour les Enfants du Vietnam' op en vervolgens 'Partage avec les Enfants du Monde' die kinderen uit 17 landen, waaronder Vietnam hielp. Ons 'Understanding and Love Program' heeft hulp gebracht aan slachtoffers van overstromingen, door arme mensen te helpen met het geven van onderwijs in technische beroepen, het bouwen van bruggen, het graven van waterputten, het openen van basisscholen en het zorgen voor een middagmaaltijd voor kinderen die in afgelegen gebieden wonen en het betalen van de salarissen van duizenden leraren en kinderverzorgers.¹

Het mooie is dat deze maatschappelijk werkers, terwijl ze hun werk doen, bezig zijn met aandachtstraining, zitmeditatie en loopmeditatie en bouwen aan broederschap en zusterschap en leren als één rivier te stromen...

'Ik zal geen enkel werk waar alle mensen baat bij hebben weigeren'. Dit is onze belofte van dienstbaarheid.

Onze dharmaleraren, waarvan sommigen nog jong zijn, brengen het boeddhisme daadwerkelijk in de wereld; geëngageerd boeddhisme. We hebben speciale retraites georganiseerd voor mensen uit allerlei beroepen en achtergronden: maatschappelijk werkers, kunstenaars, filmacteurs en filmmakers, leraren, zakenmensen, artsen en verpleegkundigen, congresleden en senatoren, politieagenten, vredesactivisten, ecologen, enz. Aan sommige retraites namen wel 2000 deelnemers deel, zoals die in Washington DC voor psychologen en psychotherapeuten. We hebben de beoefening naar gevangenissen en ziekenhuizen gebracht om mensen te helpen te helen en te transformeren.

Vanuit het geëngageerde boeddhisme zijn we verder gegaan naar het toegepaste boeddhisme, met ook de Wake Up beweging voor jongeren in de wereld – oefengemeenschappen voor een gezonde en meelevende maatschappij. We hebben het *European Institute of Applied Buddhism* opgericht dat retraites geeft voor ouders die moeilijkheden met hun kinderen hebben, voor jongeren die de communicatie met hun ouders kwijt zijn, voor mensen die net de diagnose van een terminale ziekte hebben gekregen en voor mensen die dierbaren verloren hebben. Iedereen kan met ons komen oefenen zonder dat je boeddhist hoeft te worden. Het boeddhisme dat wij aan de wereld aanbieden is geen religie, maar een levenskunst, met methodes om te transformeren en te helen.

We doen ons best om het milieu te beschermen, zowel door ons eigen doen en laten als door anderen te inspireren om zo te leven dat de Aarde een toekomst heeft en het proces van opwarming van de aarde kan worden teruggedraaid. Ons Deer Park klooster draait nu helemaal op zonne-energie. Al onze oefencentra en sangha's consumeren met bewuste aandacht, met een autoloze dag per week. Al deze initiatieven laten zien dat we ons vastberaden verbonden hebben met het realiseren van onze droom en dat we niet zomaar wat zitten en ons door gezangen laten meeslepen in een utopische fantasie.

De laatste jaren is het boeddhisme met zijn beoefening van bewuste aandacht geleidelijk opgenomen in gebieden van het recht, de wetenschap en medische en sociale studierreinen. De boeddhistische geest van tolerantie, van een niet-dualistische kijk en het niet-gehecht zijn aan opvattingen begint erkenning te krijgen in de wereld. Midden in de globalisering kan het boeddhisme belangrijke bijdragen leveren aan een universele ethiek. We weten dat deze droom uit kan komen en al aan het uitkomen is. Als we niet vastzitten aan status, roem, geld, eerbewijs enzovoort en als we kans zien om als een rivier met de sangha te stromen en niet als aparte waterdruppels, dan hebben we een grotere kans om deze droom te verwerkelijken. Nietwaar, mijn lief? Ik hoop je feedback te horen als je deze brief gelezen hebt.

Je leraar,
Nhất Hạnh

<https://www.aandacht.net/>

info@aandacht.net

¹ De *Saigon Buddhist Student Association* en andere boeddhistische studenten zoals Huê Dương, Chiểu, Khanh, Chi, Nhiên, en Phượng hebben vanaf 1961 deze hulp aangeboden in arme districten zoals Mã Lạng Quốc Thanh en Cầu Bông Bàn Cờ en ook gratis avondscolen op middelbare school niveau.

In 1964-65 zijn we begonnen 'Love Villages' te bouwen met jullie oudste broeder Nhất Trí, de broeders Tâm Quang, Tâm Thái en zo'n honderd boeddhistische studenten, o.a. Phượng, Thảo, Thanh, Uyên, Tuyết, Quyên, Trâm, Nguyễn, Tích, Thanh, en Tài. We hebben groepen studenten georganiseerd om geld in te zamelen voor slachtoffers van overstromingen en hongersnood langs de Thu Bồn rivier na de orkaan van 1964.

We hebben de *School of Youth and Social Service* (1965-1975) opgericht en de *Association of Social Restoration and Development* (1971-1975 onder leiding van de Eerwaarde Thiện Hòa). O.a. De broeders Thanh Văn, Châu Toàn, Từ Mẫn, en Phạm Phước waren de armen van de bodhisattva. Zij coördineerden duizenden maatschappelijk werkers, assistenten en vrijwilligers die zoveel hulpprojecten uitvoerden voor tienduizenden oorlogsslachtoffers. Zeventien van hen stierven tijdens hun missie. Onder hen waren Liên, Vui, Thơ, Tuấn, Hy, Lành, en jullie oudere broeder Nhất Trí. Bùi Thị Hương's been moest geamputeerd worden, en Lê Văn Vinh zat de rest van zijn leven in een rolstoel. Nhất Chi Mai, de oudste zuster van de eerste zes leden van de Orde van Interzijn, verbrandde zichzelf, op 16 juli 1967, om op te roepen tot vrede tussen de strijdende partijen.

In het kader van ons *Boat People Program* in de Zuid-Chinese zee in 1976 waren het Phượng (Zuster Chân Không), Luke Fogarty, Trang Fogarty, Kirsten Roep, and Mobi Warren, die 606 mensen redden. Phượng organiseerde van 1976 tot 1978 een ondergrondse missie om met onze vissersboot bootmensen te redden in de Baai van Thailand. Daarna hebben we een ander programma opgezet om bootvluchtelingen te helpen door het sturen van Engelse en Franse tekstboeken en gezangenboeken naar de vluchtelingenkampen in Songkhla, Trad, Sikkhiu, Chonburi...

Van 1975 tot nu helpen we in stilte hongerige kinderen en arme ouderen met het *Understanding and Love Social Assistant Program*. In het Westen werd dit programma van harte ondersteund door Kirsten Roep en Hebe Kohbrugge in Nederland en door *Pour les Enfants du Vietnam, Partage avec les Enfants du Monde* en *Partage* (met Pierre Marchand) in Frankrijk. Met behulp van de laatste twee programma's hebben we hongerige kinderen geholpen in zeventien onderontwikkelde landen waaronder Bangladesh, India, Libanon, Brazilië en Colombia. Het Maitreya Fonds in Duitsland werd opgericht door Chân Pháp Nhãn (Karl Schmied) en Chân Diệu Từ en wordt nu voortgezet door Chân Giác Lưu (Christian Káufel). De Zwitserse sangha, met Margrit Witwer en de Italiaanse sangha hebben ons *Understanding and Love Program* volledig ondersteund. De *Boat of Compassion Sangha*, geleid door Chân Ý and Chân Trí (Anh Hưng and Thơ Nguyễn) heeft meer dan 600 hongerige kinderen in Quảng Trị and Thừa Thiên ondersteund. *Snow Flower Sangha* heeft tientallen waterputten gedoneerd aan grote gezinnen die zonder elektriciteit en stromend water in afgelegen gebieden wonen. Minh en Liên hebben met hun *Compassionate Eye Program* jaarlijks samengewerkt met de sangha van Toronto om veel slachtoffers

van overstromingen te helpen. De *Hussman Foundation* in de VS hebben 75 leraren en kinderverzorgers ondersteund en meer dan 700 ondervoede kinderen in de provincies Bảo Lâm en Di Linh. En verder doneerden ze fondsen om de meditatiehal van het Prajna Klooster te bouwen. Lilian Cheung heft bijgedragen aan het bouwen van de nonnenkloosters Diêu Nghiễm en Diêu Trạ̃m.

In de beginjaren 1975-1990, toen maatschappelijke dienstverlening nog op veel obstakels stuitte waren we, dankzij de eerwaarde non Tị̃nh Nguyệ̃n en Thuầ̃n, in staat giften te smokkelen naar mensen die leden in de zwaarste heropvoedingskampen zoals Hằ̃m Tầ̃n, Hằ̃ Nam Ninh, en Vĩ̃nh Phứ̃. We namen ook contact op met schrijvers en dichters die geen zin meer hadden in schrijven. We spraken onze waardering en zorg voor, en vertrouwen in hen uit, opdat ze geïnspireerd werden hun creatieve werk te hervatten. Dankzij de moed en toewijding van de eerwaarde non Trứ̃ Hả̃i en haar leerlingen, met hun auto volgepakt met medicijnen, rijst en kleren, en hun spontane 'mini Dharmalezingen', stuurden we ook giften naar de arme, nieuw opgebouwde dorpen.

Voor 1975 waren de senior nonnen Cát Tườ̃ng, Thể Quầ̃n, Thể Thanh, Như Huyẽn en Viề̃n Minh en de senior monniken Chắ̃nh Trự̃c, Như Vạ̃n en Long Trứ̃, de armen van de bodhisattva die wijd en zijd uitreikten om mensen te helpen. Dit liefdevolle werk wordt nu voortgezet door de eerwaarde Hả̃i Ẩ̃n in Huế̃, de eerwaarde nonnen Đằ̃m Nguyệ̃n in Hanỗi, Như Minh, Diêu Đạ̃t, Minh Tá̃nh in Huế̃, Hằ̃nh Toầ̃n in Quằ̃ng Ngắ̃i, Giớ̃i Minh, broeder Phắ̃p Lộ̃, zuster Y Nghiễm, Chằ̃n Tườ̃ng Hò̃a, Việ̃t, Tầ̃n, Dũ̃ng, Mai, Xuầ̃n, Tuyế̃t, Thầ̃n, Chằ̃n Đò̃an... In de naoorlogse jaren stuurden we via Chằ̃n Thể̃ Hò̃a en Thuầ̃n geld en rijst naar arme mensen in afgelegen gebieden. Met de steun van Chằ̃n Dụ̃ng Hò̃a, Chằ̃n Hỷ̃ Cằ̃n, A, en Viể̃n, zorgden we voor gehandicapte en eenzame ouderen, gaven mensen met staar het zicht terug en haalden geld op om de salarissen van honderden leraren te betalen. We openden kleuterscholen en scholen in afgelegen gebieden en zorgden niet alleen voor onderwijs, maar ook voor middagmaaltijden en sojamelk voor ondervoede kinderen.

De armen van de sangha zijn werkelijk heel lang. Ze rijken ver, niet alleen in Vietnam, maar over de hele wereld. In Bangladesh, India, Israë̃l, Palestina...

